

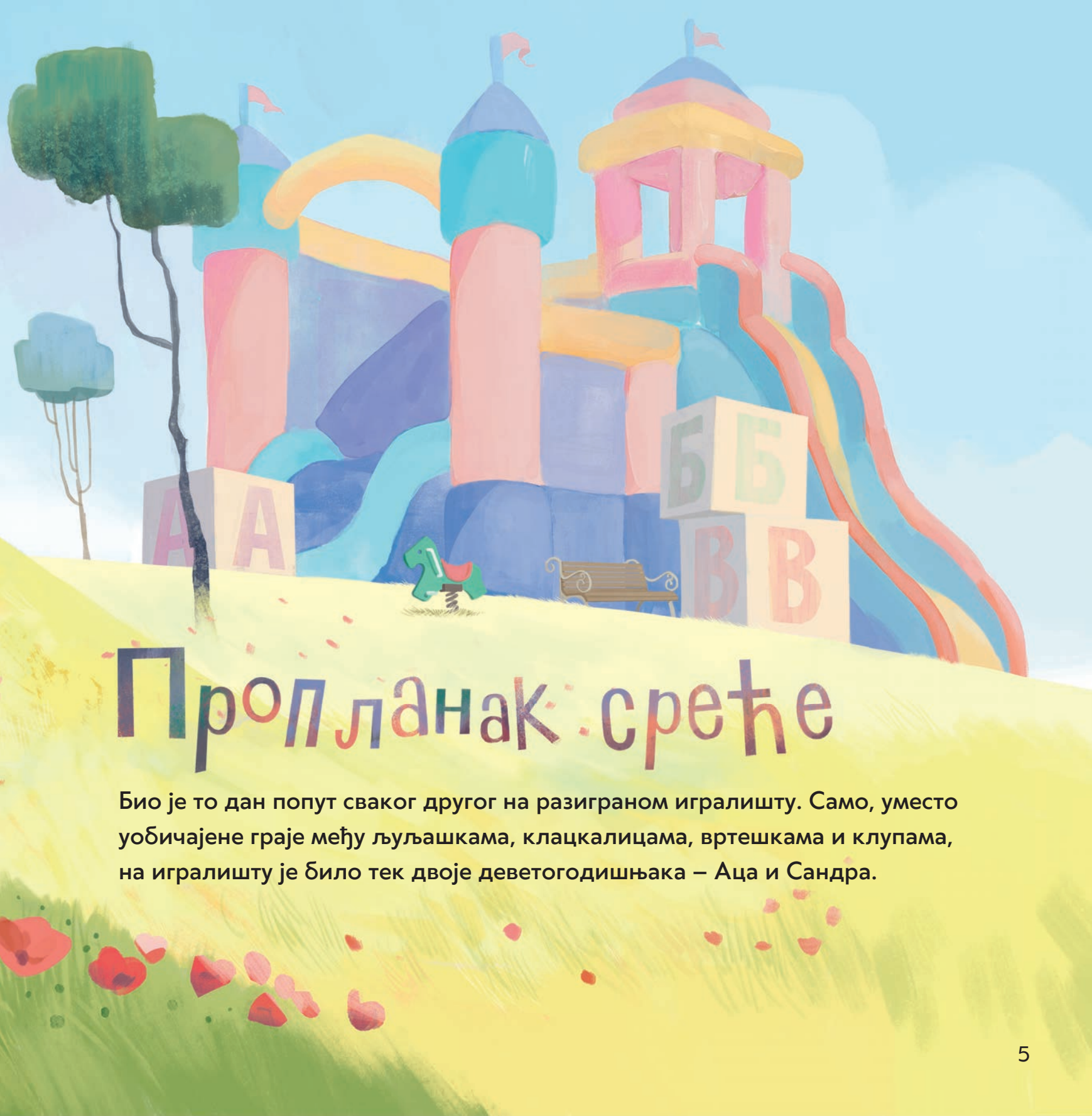
Све се креће ка Пролан Ку Среће

Написала
Александра Золотић

Илустровао
Александар Золотић

Пропланак среће

Био је то дан попут сваког другог на разиграном игралишту. Само, уместо уобичајене граје међу љуљашкама, клацкалицама, вртешкама и клупама, на игралишту је било тек двоје деветогодишњака – Аца и Сандра.

Пажњу им је привукла
гомилица ствари, те су радознало
пришли да открију шта је то. На клупи су се
налазили перница испуњена оловкама и бојицама, неколико
фигурица животиња и свеска. Почели су да је листају и наишли на разне
цртеже, али су се посебно дуго задржали на једном од њих.

Добро Дошли
на
Проплана К
сре ће

На њему су били дечак и девојчица, отприлике њихових година, баш на овом њиховом игралишту, а на самом цртежу је писало:

„Добро дошли на Пропланак среће!“

Благо се осмехнувши, разменили су поглед, вратили свеску на клупу и отрчали до клацкалице.

Мочвара љутње

Кад су завршили с клацкањем, љуљањем и школицама, Аца и Сандра седоше на клупу на којој су оставили своје ранчиће. Увек су са собом носили ситнице кад крену напоље и волели су да размењују играчке, сликовнице и, наравно, да деле ужину.

Сандра из ранца извади књигу коју је добила од другарице Петре на поклон и поче да је листа.

– Смем ли да је погледам кад завршиш? – упита је Аца.

– Ух, па не баш! – дрско одговори Сандра и окрену му леђа.

– Молим те, дај ми је! – пријатељски је инсистирао Аца.

– Нећу! То је моје! – одбруси она.

– Али ја сам теби позајмио своју нову књигу прошле недеље! Другари и другарице треба да деле! – наста-
вљао је Аца.

– Н-Е-Ћ-У и тачка! – била је одлучна Сандра,
нагласивши свако слово.

Одједном, јака светлост праћена пуцкетавим звуком, уз бескрајно много искрица и светлуцавих пахуљица наранџасте, црвене и жуте боје заблеснула је, прекинувши њихов разговор.

Аца и Сандра су у чуду гледали једно друго, и ништа им није било јасно. Ни слутили нису да их је онолико речи „не“ одвело право у Мочвару љутње.

Не! Не! Не! Не! Не!

Начуљили су уши јер им се учинило да је тај блесак био праћен некаквом мелодијом. Испрва тиха, песма се лагано појачавала па су могли пажљиво да чују и њене речи. Песма је звучала као да ју је певало неко надурено дете, баш попут Сандре.

Не желим, не желим било шта да делим.
То је само моје, да теби дам – не желим!
Љубоморно чувам, можеш да се љутиш,
ал' немој да ми тражиш, боље је да ћутиш!